

בש"פ 6016/15 - מדינת ישראל נגד יוסף כהן

בבית המשפט העליון

בש"פ 6016/15

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: יוסף כהן

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: כ"ה באלול התשע"ה (9.9.2015)

בשם המבקשת: עו"ד לינור בן אוליאל

בשם המשיב: עו"ד אריאל עטרי

החלטה

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), בגדרה מבוקש להאריך את מעצרו של המשיב בתשעים ימים החל מיום 16.9.2015, או עד למתן פסק דין בעניינו בת"פ 34612-12-14 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם.

כתב האישום

עמוד 1

1. ביום 16.12.2014 הוגש נגד המשיב כתב אישום המייחס לו עבירות של מעשים מגונים בקטינה שטרם מלאו לה 16 שנה וחטיפה לשם ביצוע עבירת מין. עובדות כתב האישום הובאו בהרחבה בהחלטתי הקודמת בעניינו של המשיב (ראו: בש"פ 325/15 כהן נ' מדינת ישראל (2.2.2015) (להלן: בש"פ 325/15)), ועל כן, אביא את עיקרן בתמצית.

כעולה מכתב האישום, המשיב, נהג מונית במקצועו, נסע ביום 2.12.2014, במסגרת עבודתו, לעיר אשדוד. במהלך נסיעתו בעיר, הבחין המשיב במתלוננת, קטינה ילידת 2007, ישובה על מדרכה בסמוך לספסל, שם המתינה להסעה לביתה. המשיב עצר ליד המתלוננת וניסה לשכנעה לעלות עמו למונית. לאחר שהמתלוננת סירבה, הפציר בה המשיב והבטיח כי יקנה לה דברי מתיקה. בשלב זה נעתרה המתלוננת, נכנסה למונית והתיישבה במושב שליד הנהג. המשיב החל בנסיעה לכיוון בית שמש ובשלב מסוים פנה אל יער צרעה, שם עצר את המונית והורה למתלוננת לעבור למושב האחורי, והחל לבצע במתלוננת מעשים מגונים: נישק אותה על פיה, הפשיל את גרביה עד לאמצע הירך ונגע באיבר מינה מעל או מתחת לתחתוניה. לאחר שבוצעו בה המעשים האמורים, יצאה המתלוננת מן המונית, והמשיב נסע מן המקום. המתלוננת, שנותרה לבדה ביער, רצה בבכי לכיוון הכביש כשהיא צועקת לעזרה. נהגת שעברה במקום אספה את המתלוננת, ועל-פי מספר טלפון שנתנה לה המתלוננת, יצרה קשר עם סבתה והזעיקה את המשטרה.

הליכי המעצר וההליך העיקרי

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המבקשת בקשה להארכת מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 28.12.2014 הורה בית המשפט על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים (מ"ת 34612-12-14, כב' השופט א' ואגו). נקבע, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב, כמו גם עילת מעצר הנובעת ממסוכנותו ומהחשש שימלט מהדין. עוד נקבע, כי העובדה שמדובר בקורבן אקראי הנעדר כל זיקה קודמת למשיב, מלמדת על מסוכנות כללית ונרחבת מצדו אשר אינה ניתנת לנטרול באמצעות חלופות מעצר. החשש מפני הימלטות המשיב מהדין קיבל משנה תוקף לנוכח תכנונו לעזוב את הארץ באופן מיידי ולהעתיק את מקום מושבו למזרח הרחוק. לרקע הנסיבות האמורות, נקבע כי אין מקום להורות על עריכת תסקיר מעצר, שכן במקרה מעין זה צפוי שלא תהיה לו תוחלת. על החלטתו של בית המשפט המחוזי הגיש המשיב ערר, אשר נדחה בהחלטתי מיום 2.2.2015 (בש"פ 325/15 הנזכר לעיל).

3. אשר להליך העיקרי - ביום 30.12.2014 התקיימה ישיבת הקראה של כתב האישום. לבקשת בא-כוח המשיב נדחה הדיון מעת לעת, לצורך מיצוי הליכי קבלת חומרי החקירה. בדיון שהתקיים ביום 30.4.2015 מסר בא-כוח המשיב מענה לכתב האישום במסגרתו לא הכחיש את השתלשלות העניינים הבסיסית המתוארת בכתב האישום (איסוף המתלוננת ברכבו, מסלול הנביעה, חיבוק המתלוננת ונישוקה, ונטישתה לבדה בצד הדרך). המשיב כפר בעובדת כניסתו אל תוך היער, מעברו למושב האחורי ובנגיעה באיבר מינה של המתלוננת. בית המשפט קבע שלושה מועדי הוכחות אשר התקיימו זה מכבר (בימים 25.6.2015, 13.7.2015 ו-19.7.2015), במסגרתם נשמעו עדויותיהם של שישה עדי תביעה. שני מועדי הוכחות נוספים קבועים לחודש אוקטובר הקרוב. עדות חוקרת הילדים שחקרה את המתלוננת במספר הזדמנויות טרם נשמעה.

יודגש, כי בדיון שהתקיים ביום 19.7.2015 נשמעה עדותה של עדת תביעה אחת, ואילו עדים נוספים שהוזמנו לא התייצבו

מסיבות שונות. במסגרת הדיון טען בא-כוח המשיב כי חומרי חקירה מהותיים (ובהם תיעוד אחת החקירות של המתלוננת על-ידי חוקרת הילדים) לא נמסרו לידיו. בית המשפט המחוזי קבע כי אכן חומר חקירה מהותי לא הועבר לבא-כוח המשיב, והורה לאפשר לסנגור לעבור על כל חומרי החקירה שברשות המבקשת על מנת לבדוק שלא אירעו תקלות נוספות. בנוסף, בית המשפט הביע תרעומת על התנהלות שאינה מאפשרת ניהול יעיל של התיק, וציין כי אם ההגנה הייתה מעדכנת את בית המשפט שבכוונתה לערוך חקירות נגדיות קצרות (אם בכלל), היה ניתן לזמן עדים נוספים לשיבות שנקבעו. כן הלין בית המשפט על היעדר התייחסות מטעם ההגנה בדבר מסמכים שניתן להגיש בהסכמה.

הבקשה

4. המבקשת טוענת כי מעשי המשיב מעידים על מסוכנותו הרבה לציבור, וכי ביצוע המיוחס לו בקורבן מזדמן ולאור יום, מלמד על היותו חסר עכבות וחסר שליטה בדחפיו המיניים. המבקשת חוזרת על טענתה לפיה קיים חשש מפני שיבוש הליכי משפט והימלטות מן הדין, שכן המשיב העתיק את מרכז חייו לישראל רק לאחרונה, וביום מעצרו אף הקדים מועד טיסה מתוכננת מבעוד מועד ללייטנאם, שם הוא מתכוון להינשא לתושבת המקום. החשש מפני הימלטות מתעצם לנוכח עונש המאסר הצפוי למשיב אם יורשע.

5. בדיון שנערך בפניי, הדגיש בא-כוח המשיב כי רק ביום 12.7.2015, לאחר שכבר החלה שמיעת ההוכחות בתיק, הועבר לידו תיעוד מאותה חקירה של המתלוננת בידי חוקרת הילדים. נטען כי חקירה זו, אשר לדברי בא-כוח המשיב הוסתרה ממנו, מגלה סדקים באמינות המתלוננת. עוד הודגש כי גדר המחלוקת בין המבקשת לבין המשיב נסב על המעשים המיניים המיוחסים למשיב. בהקשר זה, חזר בא-כוח המשיב על הגרסאות השונות שמסרה המתלוננת באשר למיקום בו בוצעו מעשים אלה (האם במושב הקדמי או במושב האחורי של המונית) ועל כך שחוקרת הילדים לא קבעה באופן מפורש כי בוצעו במתלוננת מעשים בעלי אופי מיני.

6. בא-כוח המשיב הלין על קצב ניהול התיק, ובעיקר על הזמן הרב שעבר עד שניתנה החלטה בבקשתו לקבל חומרי חקירה. לדבריו, עד היום לא הועברה לידו רשימת חומר החקירה, וכי עדיין עומדת תלויה בבית המשפט המחוזי בקשת המשיב בעניין קבלת חומרים נוספים. עוד נטען כי המחדל בגינו לא הועברה לידיו חקירת המתלוננת האמורה עד שלב ניהול ההוכחות הביא לעיכוב נוסף בחקירת העדים ועלול להוביל לכך שיהיה צורך בשמיעה חוזרת של עדים שכבר העידו. עיכובים נוספים נוצרו, לטענת בא-כוח המשיב, משום שהמדינה לא הזמינה את כל העדים למועד הדיון, ומשום שחלק מהעדים שכן זומנו לא הגיעו בשל חופשה, שהייה בבי"ח עם קרוב משפחה, וכיוצ"ב.

7. לעניין מסוכנותו של המשיב נטען כי המעשים המיניים המיוחסים לו מצויים ברף התחתון, וכי היה מדובר במקרה חד פעמי, כשעברו של המשיב, יליד 1966, נקי. עוד הודגש, לעניין החשש מפני הימלטות, כי המשיב הזמין את הטיסה לפני האירוע, וכי הוא הקדים את טיסתו עוד לפני שידע שנפתחה חקירה בעניינו.

8. יצוין כי סמוך לדיון שנערך בפניי ביום 9.9.2015 הגיש בא-כוח המשיב בקשה ובה טען כי מאז מעצרו של המשיב הוא הותקף על-ידי אסירים אחרים מספר פעמים וכתוצאה מתקיפות אלה נפצע בראשו, בידו ובחלקי גוף נוספים. נטען כי רק לאחרונה המשיב היה נתון לתקיפה נוספת אשר גרמה לו לפציעה ולעילפון. לדברי בא-כוח המשיב, פניותיו הרבות למפקד מתקן הכליאה בו עצור

המשיב לא נענו. בבקשה מבקש המשיב כי בית המשפט יורה להעביר לעיונו עותק מהתיק הרפואי ומהחומר המתעד את האירועים הנזכרים, וכן עותקים מתיקי המשטרה שנפתחו בעקבות תלונותיו.

דין והכרעה

9. לאחר שעיינתי בבקשה ושמעתי את טענות הצדדים בדיון שנערך לפני, מסקנתי היא כי דין הבקשה להתקבל.

נקודת המוצא לדיון היא הוראותיו של סעיף 62 לחוק המעצרים, המאפשר להותיר נאשם במעצר גם בחלוף תשעה חודשים מיום הגשת כתב האישום נגדו אף אם טרם הסתיים ההליך המשפטי בעניינו, וזאת בכפוף לאיזון בין הפגיעה המתמשכת בחירות הנאשם לבין הצורך בשמירה על שלום הציבור וניהול תקין של הליכי משפט. במסגרת איזון זה, על בית המשפט להתחשב, בין היתר, בשיקולים הבאים: מידת המסוכנות הנשקפת מהנאשם; חלוף הזמן מאז שהנאשם נעצר; קצב התקדמות ההליך השיפוטי והגורם שבעטיו התמשכו ההליכים באופן שמצריך הארכת מעצר; החשש מפני שיבוש ההליך; חומרת העבירה המיוחסת לנאשם ונסיבותיה; והאפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופה מתאימה (ראו למשל: (בש"פ 7632/14 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 6 (20.11.2014)).

10. בענייננו, נטען על-ידי בא-כוח המשיב, כי ההליך המשפטי אינו מתנהל בקצב משביע רצון וכי אין לזקוף זאת לחובת מרשו. בהקשר זה הודגש כי מחדלי גופי החקירה הובילו לכך שרק בשלב מתקדם בהליך הובא לעיון המשיב חומר חקירה מרכזי, וכי זימון העדים על-ידי המבקשת נעשה באופן שאינו יעיל. ואמנם, בית משפט זה עמד לא אחת על כך שעיקוב בהליך המשפטי מוסיף לפגיעה המתמשכת בחירות הנאשם, ומשכך על בית המשפט להביאו בחשבון ולתת לו משקל בדונו בבקשת המדינה להארכת המעצר מעבר לתשעה חודשים. עם זאת, נקבע כי התמשכות ההליך המשפטי לא תשמש כשיקול בלעדי, אלא יש לשקללה אל מול האינטרסים המתחרים בכל מקרה בהתאם לנסיבותיו:

"בין השיקול של מסוכנות הנאשם לבין חלוף הזמן קיים קשר, מעין 'מקבילית כוחות' המשמשת אותנו בתחומי משפט רבים. ככל שההליך המשפטי מתארך, כך גובר אינטרס החירות של הנאשם וגובר המשקל הניתן לחזקת החפות ממנה הוא נהנה ביחס לאינטרס של שלום הציבור וביטחונו. ודוק: אין משמעות הדבר כי חלוף הזמן כשלעצמו מאיין את משקל האינטרסים הציבוריים, ועל בית המשפט לבחון את התמונה בכללותה על רקע השיקולים הנוספים, אך תוך מתן משקל לחלוף הזמן" (בש"פ 4773/15 מדינת ישראל נ' פלוני, בפסקה 7 (15.7.2015)).

11. סבורני כי במקרה הנדון, ולעת הזו, על אף התמשכות ההליכים המשפטיים נגד המשיב, שאין להקל בה ראש, גובר הצורך להגן על שלום הציבור ועל תקינות ההליך המשפטי. על מסוכנותו של המשיב הנלמדת מהמעשים המיוחסים לו ומנסיבות ביצועם עמדתי בהחלטת הקודמת בעניינו (בש"פ 325/15). המשיב עצמו מודה באיסוף המתלוננת (שהייתה בת שבע וחצי בלבד) אל מכוניתו והסעתה מרחק עשרות קילומטרים מביתה. כן מודה המשיב כי חבק את המתלוננת ונשק לה, ולבסוף השאיר את המתלוננת בצד הדרך, מבלי שדאג לה למזון, לשתייה או לאמצעי קשר עם מבוגר שיוכל לסייע לה. עניין זה, כשלעצמו, אף ללא ההיבטים

המיניים שנלוו לו כנטען, מעורר חשש מפני מסוכנות ומחייב הגנה על הציבור, ובעיקר ציבור הילדים, מפני המשיב. בהקשר זה ראוי להדגיש כי המשיב לא הכיר את המתלוננת, ובחירתו בה, ככל שניתן לשער, הייתה אקראית. מכאן, כי מסוכנותו של המשיב היא רחבה ומופנית כלפי ציבור רחב של קטינים (חסר ישע, בדרך כלל), וכי קשה מאוד לצפות את התנהגותו. לכל אלה יש להוסיף כי כתב האישום מייחס למשיב עבירות של מעשים מגונים בקטינה, ועל אף שהמשיב כופר בכך, נקבע (וכך קבעתי אף אני) כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לו. במאמר מוסגר אציין כי, על פני הדברים, טענות בא-כוח המשיב בדיון שנערך בפניי באשר לכרסום בתשתית הראייתית לא הצביעו על שבר משמעותי בראיות להוכחת האישומים. מכל מקום, ככל שבא-כוח המשיב מעוניין למצות טענות אלה, עליו לעשות כן במסגרת בקשה לעיון חוזר.

12. סבורני כי מסוכנותו של המשיב היא העילה המרכזית להותרתו במעצר. עם זאת, ראוי לשוב ולהזכיר כי שחרור המשיב לחלופת מעצר מעלה גם את החשש להימלטות מפני הדין. המשיב העתיק את מרכז חייו לישראל רק סמוך לפני האירוע, וביום מעצרו הקדים את מועד טיסתו לויטנאם כדי להתגורר עם ארוסתו בארצה. חשש זה מתגבר, כאמור, נוכח עונש המאסר הצפוי למשיב אם יורשע. על-כן, נראה כי מסוכנותו הגבוהה של המשיב בצירוף החשש שיימלט מפני הדין אינם מאפשרים שחרורו לחלופת מעצר בשלב זה.

13. כאמור, איני מקל ראש בהתמשכות ההליכים ובפגיעה המתמשכת בחירות המשיב. ניכר כי שורה של תקלות הובילו לכך שמועדי ההוכחות נקבעו זמן רב לאחר הגשת כתב האישום, וכי גם בשלב מאוחר זה לא הועברו לידי בא-כוח המשיב כלל חומרי החקירה, ובהם חומרים שאין ספק כי הם חיוניים ומרכזיים, כמו גם רשימת חומרי החקירה. עוד נראה כי ימי ההוכחות עד כה היו "דלילים" באופן יחסי, הן מבחינת כמות העדים שנחקרו, והן מבחינת הזמן שהוקדש לחקירותיהם. יש להפיק מכך לקחים ולהיערך להמשך הדיונים בהתאם. עם זאת, מתקבל הרושם כי יריעת המחלוקת אינה רחבה וניתן לסיים את שמיעת הראיות תוך זמן קצר יחסית. יש לקוות כי יעשה מאמץ מיוחד, על-ידי כל הנוגעים בדבר, להגביר את קצב שמיעת הדיונים במהלך הארכה שתיתן, ולהביא במהלכה לסיום ההליך המשפטי, תוך קביעת ימי דיונים כפי שיידרש. לעניין זה, תשומת הלב גם לנוהל נשיא בית המשפט העליון בדבר שמיעה רצופה של תיקים פליליים (מיום 1.1.2014). מכל מקום, ככל שההליך המשפטי לא יגיע לסיומו בתקופת הארכה שתיתן, יבוא העניין שוב לפתחו של בית משפט זה, והעניין יבחן מחדש.

14. לפני סיום, אציין כי בא-כוח המשיב צירף לבקשתו הנזכרת לעיל מכתבים רבים אותם שלח ליועץ המשפטי של שירות בתי הסוהר במחוז דרום, למפקד מתקן הכליאה בו עצור המשיב ולראש מחלקת החקירות במשטרת באר שבע. במכתבים אלה מבקש בא-כוח המשיב כי הגורמים הרלוונטיים יטפלו באירועי האלימות המופנים כלפי המשיב על-ידי אסירים אחרים, ויפעלו למניעת גילויי אלימות נוספים. כפי שאף ציינתי בפני בא-כוח המשיב בדיון, ככל שנדרשות החלטות שיפוטיות אופרטיביות בכל הנוגע לדרך החזקת המשיב במאסר, עליו לפנות לבית המשפט המוסמך במסגרת ההליך המתאים. עם זאת, תשומת לבם של גורמי שב"ס מוסבת למתואר לעיל, כך שתיבדקנה ותטופלנה טענות המשיב בעניין האלימות המופנית כלפיו בין כותלי הכלא ותימסרנה בהקדם לבא כוח המשיב תשובות מפורטות וממוסמכות. בהתחשב במיוחס למשיב, יש לנקוט לאלתר בכל האמצעים כדי להבטיח את שלומו ובטחונו בין כותלי הכלא.

הבקשה מתקבלת. מעצרו של המשיב מוארך בתשעים ימים, החל מיום 16.9.2015 או עד למתן פסק הדין בת"פ

34612-12-14 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ו באלול התשע"ה (10.9.2015).

ש ו פ ט
